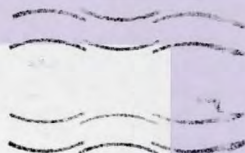

Marit Bakke
Konglefare 23 A
1359 Eiksmarka

A-post

«Hamro Patrika»

Norge-Nepal foreningen
c/o Øystein Berg
Havna 8
0358 Jar

MEDLEMSKONTINGENT:

Enkeltmedlem kr 125,-
Familie kr 175,-
Organisasjon kr 300,-

Konto: 6219 05 79358

Program for møtet tirsdag 2. desember 2003

- "I skyggen av et økologisk paradis"

Et nytt verneinitiativ fra Verdens naturfond (WWF) skal skape «en himmel for dyrelive i Himalayas skygge» i Nepal. Kritikere mener dette vil skje på bekostning av flere millioner fattige. **Foredrag med Knut-Erik Helle, journalist i "Fremtiden i våre hender".** Han har nettopp kommet hjem etter å ha jobbet ett år i Nepal Forum of Environmental Journalists (se artikkel inni Hamro Patrika)

- Foredrag fra Tibetkomiteen

- Kaker, kaffe/te, utlodning og salg av diverse varer.

Norge - Nepal foreningen

HAMRO PATRIKA VARAVIS
ORGAN FOR NORGE-NEPAL-FORENINGEN

Nr. 4, november 2003

**Velkommen til fellesmøte
i Norge-Nepal foreningen og Tibetkomiteén
tirsdag 2. desember 2003 kl. 19³⁰
i Bygdelagssamskipnadens hus
Nordahl Brunsgate 22, Oslo**

Lysbildeforedrag:

**Knut-Erik Helle, Fremtiden i Våre hender:
"I skyggen av et økologisk paradis"**
og

foredrag fra Tibetkomiteen

Neste medlemsmøte blir midt i februar 2004

NORGE-NEPAL FORENINGENS STYRE

Navn	Adresse	Telefon
Kirsten Ingeborg Greiner <i>Leder</i>	Landingsveien 102 0767 Oslo	22 14 00 01 413 18 147
Kristine Østrem Alsvik <i>Nestleder</i>	Vestfoldgata 2 0656 Oslo	977 25 718
Synnøve Nes <i>Redaktør</i>	Helgesensgt 78c 0563 Oslo	22 571346 905 24 857
Øystein Berg <i>Kasserer</i>	Havna 8 1358 Jar	412 00 242
Unni Poulsson	Veslekroken 10 0379 Oslo	22 73 33 97
Ane Haaland	Skogbrynet 9 1458 Fjellstrand	66 91 41 30
Tone Lauvdal	Konowsgate 99 C 0196 Oslo	416 54 977
Hem Gurung	Kjartan Veldes v 11 1450 Nesoddtangen	66 91 01 08 992 77 049
Bjørn Korsvold	Ekrav. 19 0756 Oslo	22 50 47 19 416 77 603

PERSONER MED VERV UTENFOR STYRET

Roy Friis <i>Revisor</i>	Peiskrokveien 8 1482 Nittedal	67 07 69 08
Marit Kleppa <i>Valgkomite</i>	Skøyenveien 97 0375 Oslo	22 52 10 31
Nikolai Arnø <i>Valgkomite</i>	Fossekalen 32 3034 Drammen	32 81 86 39 996 31 507

Hamro Patrika er Norge-Nepal forenings medlemsavis som utkommer fem ganger i året. Forespørsler angående avisen, foreningen og Nepal kan rettes til styremedlemmene.

Norge-Nepal forenings e-post adresse:
norge_nepal@hotmail.com

Styret har adgang til e-posten som vil besvares med jevne mellomrom.

Fredaksjonskomite for dette nummeret av Hamro Patrika:
Synnøve Nes, Kristine Østrem Alsvik og Kirsten I. Greiner

Vi trenger nye styremedlemmer!!!!

Har du lyst å være med i styret i Norge-Nepal foreningen? I februar er det valg til nytt styre, og denne gangen er det to eller tre som ikke stiller til gjenvalg. Å være med i styret betyr å være med på styremøter noen ganger i året, vi arrangerer foredrag og skriver Hamro Patrika, og vi har rett som det er møter, sightseeing og middager med folk fra Nepal som er på besøk i Norge. Dette er en unik mulighet til å lære masse om Nepal og møte folk som er opptatt av landet!! Meld deg til valgkomiteen eller noen i styret hvis du har lyst, telefonnummer osv står på andre sida her;-))

Viktig: uformelt Nepal-treff på Asylet!

På årsmøte tidligere i år, ble vi enige om å ha uformelle treff på café, hvor vi bare kan møtes for å skravle om Nepal og drikke kaffe. På de vanlige møtene er det jo masse program og liten tid til å prate, derfor trenger vi nok litt mer "snakketid"! Og det blir det;

Torsdag 11. desember, klokka 19.00 på Asylet, Grønland 28. Trehus, vis-a-vis Grønland Torg (og t-banestasjon).

Håper så mange som mulig kommer – vi i styret kommer nesten alle sammen!

Husk å betale medlemskontigent!

Denne gangen er det noen av dere som har fått innbetalingsgiro sammen med Hamro Patrika. Det er fordi dere ikke har betalt medlemskontigenten hittil i år. Hvis dere fortsatt vil være medlem og få Hamro Patrika i posten, må dere betale denne giroen!! ;-)) – ellers må vi stryke dere fra medlemslista..!

Nye folk i ambassaden i London

I løpet av de siste månedene har det vært skifte av ambassadør og Minister Counsellor ved Nepals ambassade i London (som er sideakkreditert i Norge) De nye personene er:

H.E. Ambassador Prabal S. J. B. RANA

Minister Counsellor Mr Dipendra Pratab BISTA

God jul til alle medlemmer!

Vi kommer tilbake med ny Hamro Patrika i januar/februar

Knut-Erik Helle holder foredrag for oss denne gangen.

Han jobber til vanlig som journalist i "Fremtiden i våre hender", og har nylig kommet hjem etter å ha jobbet et år i Nepal. Der deltok han i et utvekslingsprosjekt mellom Nepal Forum of Environmental Journalists og Framtiden i Våre Hender, finansiert av Fredskorpset.

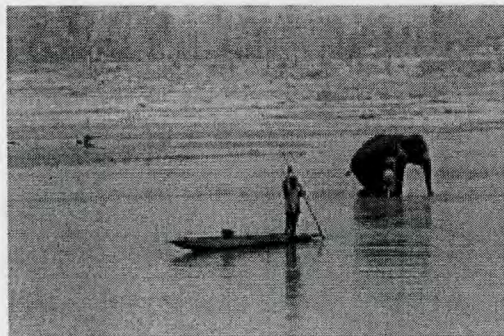
Helle er svært kritisk til Norges rolle i miljøarbeidet i Nepal, og skal snakke om miljøproblemene i Nepal – basert på denne artikkelen har skrevet for Folkeveit tidligere i år:

Framtiden i våre henders magasin

I skyggen av et økologisk paradisi

(Publisert 25.06.2003)

Et nytt verneinitiativ fra Verdens naturfond (WWF) skal skape «en himmel for dyrelivet i Himalayas skygge» og gi optimale forhold for elefanter, store kattedyr og neshorn. Kritikerne mener dette vil skje på bekostning av flere millioner fattige.

tekst og foto KNUT ERIK HELLE

WWF i USA vil skape en "Himmel for dyrelivet i Himalayas skygge" og ta Nepal videre til "et nytt paradigme for miljøvernet". Den internasjonale miljøorganisasjonen vil sikre de store truede pattedyrene i landet ved å ta miljøvernet i landet hinsides grensene for

nasjonalparker og over i et mye større landskap. Hele økosystemer skal få bedre beskyttelse, skoger skal restaureres, det biologiske mangfoldet skal bevares, lokalbefolkningens livsgrunnlag skal opprettholdes og de store pattedyrene skal få større leveområder.

"Det høres ut som et dikt", var den tørre kommentaren til en nepalsk biolog. For andre er det enhver naturelskers drøm. Elleve nasjonalparker i Nepals subtropiske lavland og India skal kobles sammen i et nettverk av nasjonalparker, skogkorridorer og våtmarksområder i et stort landskapøkologisk prosjekt. Men innenfor området på nesten 50.000 kvadratkilometer finnes også Nepals og noe av Indias mest fruktbare jordbruksland, hundrevis av landsbyer og en rekke urbefolkninger. I Nepal bor en stadig voksende befolkning på over seks millioner mennesker innenfor prosjektområdet til WWF, og halvparten av dem lever under fattigdomsgrensen.

Kritikerne frykter at bak glansbildene WWF gir av prosjektet for å friste givervorganisasjoner, myndigheter og partnere, befinner det seg store utfordringer og interessekonflikter. Dette kan gjøre drømmen om Nepals karismatiske dyreliv til et mareritt for den fattige lokalbefolkningen.

Prøvekanin for WWF

Professor Per Wegge fra Landbrukshøgskolen på Ås er blant dem som mener prosjektet kan koste den fattige befolkningen i området dyrt og at fokuset nå må være hva som er bra for Nepal. Biologen har forsket i landet i mange år.

– Menneskene som lever rundt nasjonalparkene i dag må leve med at neshorn, elefanter, store kattedyr og andre dyr spiser av avlingene deres, dreper husdyr og er farlige. Tendensen er at konflikten mellom mennesker og verneinteresser er økende, forteller Wegge. Bare få steder får bønderne i dag kompensasjon for tapte avlinger og drepte husdyr. Wegge mener Nepal allerede har gjort en god innsats for naturen og de truede artene, og frykter at mer bevegelsesfrihet for dyrene over større områder utenfor nasjonalparkene vil koste enda flere bønder dyrt og øke konfliktene.

– Å sette av store fruktbare landområder hvor de karismatiske pattedyrene har førsteprioritet i et land der behovet for infrastruktur og annen utvikling er stort, vil skape konflikter og store problemer i framtiden, mener Wegge. Han hevder WWF i USA bruker Nepal som prøvekanin med sitt gigantiske landskapsøkologiske prosjekt, i stedet for å prøve ut konseptet hjemme.

– En kan spørre seg hvorfor dette ikke er gjort i særlig grad i USA, Canada eller Norge, hvor vernede områder kan kobles sammen med korridorer uten at det bor millioner av mennesker der, poengterer Wegge.

I vestlige land setter som oftest næringsinteresser en stopper for miljøprosjekter som legger begrensninger på bruk av store landområder. Wegge mener internasjonale miljøvernorganisasjoner og institusjoner har for mye makt i fattige land som Nepal, både gjennom lobbyvirksomhet og store pengesummer til å støtte opp under egne initiativ. – Initiativer miljømyndighetene med få midler til rådighet har vanskelig for å takke nei til, siden de er helt avhengig av støtte utenfra for å bevare det biologiske mangfoldet i landet.

Trenger ny driv

Dr. Chandra Gurung i WWF USAs Nepal program mener det ikke finnes noen alternativer til verneinitiativet som organisasjonen kaller "Terai Arc Landscape".

– Vi trenger en ny driv i miljøarbeidet i Nepal. Nepals lavland er et unikt globalt landskap. Vi vil sikre både det biologiske mangfoldet og

skape bærekraftige samfunn for lokalbefolkningen, sier Gurung. I dag er populasjonen av neshorn større enn det nasjonalparkene gir rom for og antall neshorn vokser for raskt.

– I dagens situasjon har vi valget mellom enten å felle dyr eller å utvide leveområdene deres, konstaterer Gurung. Han presiserer at de nye områdene ikke får vern som nasjonalparker, slik at befolkningen kan bruke ressurser fra skogene som de er avhengige av inntekter fra, som for eksempel gjennom økoturisme.

– For oss er det helt avgjørende at prosjektet gir noe igjen til befolkningen, slik at det oppveier de skadene som neshorn og de store kattedyrene påfører avlinger og husdyr, poengterer Gurung. Han argumenterer også med at korridorer og landskapsfokus er viktig for å unngå innavl innenfor bestandene, spesielt tiger og neshorn, noe professor Per Wegge mener at WWF ikke nødvendigvis har faglig belegg for.

– Neshorn i Nepal har en overraskende stor genetisk variasjon. Dersom innavl viser seg å være et problem for en art, er det mulig å flytte enkelt-dyr fra et område til et annet, sier biologen. Et langt rimeligere og mindre konfliktyllt alternativ er å forvalte bestandene i nasjonalparkene på vitenskapelig baserte former, som for eksempel gjennom en mer aktiv regulering av bestandene gjennom kontrollert jakt og felling av overskuddsdyr som streifer utenfor parkgrensene.

Kan bli dødskorridorer

Krypskyting er en annen utfordring med "Terai Arc" som bekymrer flere som jobber i nasjonalparkene. En av dem er Ram Prit Yadav, som har arbeidet i trediva år med å ta vare på naturen og mangfoldet i Nepal.

– "Terai Arc" er et svært ambisiøst prosjekt, mener Yadav. Han støtter ideen om at Nepal trenger en ny driv i miljøarbeidet, men frykter at økt bevegelsesfrihet for neshorn og tiger over større landområder skal gjøre jobben enklere for krypskytterne og langt vanskeligere for myndighetene som har begrensede midler til rådighet i kampen mot ulovlig jakt. I dag sliter Nepal

tungt med krypskyting av spesielt neshorn innenfor noen av de vernede områdene. Jakten på krypskytterne og bakmennene deres er helt avhengig av et godt utviklet nettverk av lokale informatører. Dersom området som krypskytterne opererer i blir større, kan det bli nærmest umulig å få tak dem. En fjerdedel av budsjettet til departementet for Nepals nasjonalparker går allerede til hæren, som står for vaktholdet i de vernede områdene. Å opprettholde et nettverk av informatører og i tillegg ha et tilfredstillende vakthold i hele "Terai Arc"-området er en tilnærmet umulig oppgave. Resultatet kan bli at WWF bidrar til å skape rene dødskorridorer for artene de ønsker å verne.

Dr. Chandra Gurung hevder krypskyting vil begrense seg selv hvis det er i lokalbefolkningens interesse å ta vare på mangfoldet i skogene deres, for eksempel gjennom inntekter fra økoturisme.

Landsby i trøbbel

Hariram Chaudary er en av bøndene som vet hva det vil si å ha en nasjonalpark og WWFs "flaggskipsarter" som nærmeste nabo. Han bor i landsbyen Thakurdwara, tett opp til Bardia nasjonalpark vest i Nepal. Problemene står i kø og det er lite kompensasjon å hente for lokalsamfunnet.

– Neshornene ødelegger avlingene våre om natten. De ville grisene er en katastrofe for poteten og rådyr gjør også mye skade. Dette er et økende problem. Vi er alle bekymret for sviktende inntekter, forteller Chaudary. Normalt tilbringer bøndene hele natten i utkikkstårn, strategisk plassert i åkeren, i håp om å skremme bort dyrene, men på grunn av militær unntakstilstand i området som følge av maoistenes folkekrig får ikke bøndene bemanne tårnene. Resultatet er at avlingene i hele området har falt drastisk.

– Det er ikke mye vi kan gjøre med problemet. Om vi hadde fått tillatelse til å skyte rådyr som går utenfor nasjonalparken, hadde situasjonen vært bedre, men myndighetene gir svært sjelden tillatelse til å felle streifdyr som gjør skade på avlinger, forklarer Chaudary. En landsbybeboer som drepte et rådyr fikk syv års fengsel. Det er ingen direkte kompensasjon for tapte avlinger eller husdyr. Men halvparten av turistinntektene til nasjonalparken skal gå til lokalsamfunnet. Folkekrigen har imidlertid ført til at inntektene har kollapset samtidig som antallet besøkende turister har falt til mindre enn en tiendedel av det det var for to år siden.

En lang vei fram

Dr. Chandra Gurung innrømmer at det vil ta lang tid å overbevise lokalsamfunnene om at fordelene med "Terai Arc" vil veie opp for problemene. WWF har også hatt vanskeligheter med å "selge" prosjektet til femten andre utviklingsorganisasjoner som arbeider i området.

– Etter at vi underskrev en avtale med myndighetene har det nå blitt lettere å selge prosjektet. Vi har ikke nok ressurser til å gjøre alt selv, sier Gurung. Han poengterer at det ikke er mulig å gjennomføre prosjektet med en folkekrig i landet. Uten fred vil det ikke være nok turister som kan gi lokalbefolkningen inntekter, og nye rapporter viser at ulovlig hogst og krypskyting har økt under krigen.

– Vi er i en oppstartsfase hvor vi fremdeles lærer. Prosjektet kan kalles et eksperiment, hvor noe prøving og feiling er nødvendig før vi finner de beste praktiske løsningene, sier WWF USAs representant i Nepal.

Ifølge Gurung kan det ta ti år før "Terai Arc" blir den "himmelen for dyrelivet" som WWF, utenlandske givere og miljømyndigheter vil gjøre den til.

Norge sett fra Nepal

Kosmos Biswokarma tok en vinter i Norge. Nå skriver han om kulda i Nepals største avis.

DAGBLADET

JOHN RASMUSSEN

Tirsdag 13. mai 2003 16:13,
oppdatert 16:29

- En av de merkelige tingene med nordmenn, er at de alltid snakker om været, begynner Biswokarma artikkelen om Norge i The Kathmandu Post. Avisen er Nepals største.

Biswokarma har vært i Norge som en del av et utvekslingsprogram betalt av Fredskorpset. Inntrykkene fra det høye nord var så kjølige at han måtte fortelle nepaleserne om dem.

Biswokarma er mest overrasket over hvor lite kontaktsøkende nordmenn er. Kollegene hans i Fremtiden i våre hender forsikret ham om at det skyldtes det kalde været (det var kaldt i Oslo i vinter), men nepaleseren ikke virker helt overbevist. Vinteren i Norge er lang!

- Jeg håper virkelig at folk i Norge åpner seg før neste vinter kommer, skriver han.

I tillegg har Biswokarma plukket opp en del humoristiske regionale forskjeller på europeeres oppførsel i kulde:

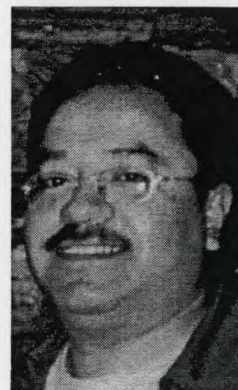
- Når det er 15 varmegrader kler folk i Spania på seg vinterjakker og hansker. Nordmenn går ut for å sole seg.
- Når det er 10 pluss prøver franskmenn forgjeves å få fart på varmeovnene sine. Nordmenn er ute i hagen og planter blomster.
- Når det er 5 pluss nekter italienske biler å starte. Nordmenn kjører rundt i cabrioletter.

Slik går lista stadig lenger nedover på gradestokken, helt til - 300 grader. Da skjer det alle nordmenn håper på i disse tider:

- **Helvete fryser og Norge vinner Melodi Grand**

Gjennom hele året her i Norge, har Kosmos skrevet dagbok i "the Kathmandu Post", den største engelskspråklige avisen i Nepal. Her er én av artiklene hans i sin helhet:

Gender bias exist in Norway too

A recent survey published this week surprised many. It showed that men here earn more than women. This must have come as a major setback to the Norwegians who are generally proud of their society where men and women are seen and regarded equal. Though almost all men and women work outside the four corners of their homes, the survey has raised a serious question on gender equality. Despite decades of efforts to maintain and improve the equality between the sexes, women in Norway still earn far less on average than men. The average taxable income for men in Norway, after all deductions and adjustments, amounted to NOK 246,000 (about NRs. 2.7 million) in 2002. That compares to just NOK 149,000 (about NRs. 1.63 million) for women. The difference of NOK 97,000 was up from NOK 87,000 in 2001. And the most worrying part is the difference increased by more than 10 percent compared to last year. "I think these numbers indicate that men and women have different sorts of jobs," Tore Andresen of Lindorff Decision, an Oslo-based credit rating agency, told newspaper Aftenposten. He notes that pay regulations in Norway mean that men and women are paid the same for a wide range of jobs. Men, however, often advance through the ranks more quickly and thus command higher pay. And majority of women here are involved in traditionally lower-paid professions, like teaching and nursing.

Income levels nationwide rose by 10 percent this year, which might be the reason that majority of Norwegians enjoy going to work. Nearly seven out of 10 Norwegians always look forward to going to work. Farmers and lawyers are those most satisfied with their jobs. While 66 per cent are always positive towards their work, 29 per cent of those asked say they look forward to going to work "sometimes." Those most satisfied are found in the 50-59 age groups, while those under 30 are fighting harder to find

motivation, according to newspaper Dagsavisen.

Ship owner John Fredriksen, who is worth as much as NOK 12 billion, is today the richest man in Norway. No Norwegians could match his wealth, but most of the people here are happy the way they are. Nine out of ten Norwegians say they are very happy or quite happy. Married people are happiest and divorced men are struggling the most. People who are living together are the second happiest group, according to a survey. But three out of ten single people say they are not particularly happy.

Many people might think that all Norwegians are rich but there are poor people here as well, and obviously that is by the Norwegian standards. Even these people who are regarded poor are much richer than many people from many countries—3.3 percent of the Norwegian population was classified as poor in 2001 and the percentage is highest in capital Oslo where 8.3 percent of the population is classified as poor. "The reason why the percentage is so high in Oslo is that there are many immigrants and many people who live alone," a researcher said. And most of these poor are students whose income increases significantly once they start working. The poverty line was at NOK 93,800 (about NRs. one million) per annum in Oslo. With this money, Nepalis no doubt would be regarded rich.

And yes, Norwegian workers are among the most productive in the world, according to International Labour Organization (ILO), which measures productivity by dividing a country's national product on the number of persons active in the labour market. However, Norwegians work only 1,342 hours a year while the U.S. workers put in 1,815 hours annually, and South Koreans 2,447 hours. Norway is not rich because they are productive. It's because the oil they produce brings in so much money to the national exchequer that they don't actually need to worry much. The Norwegian Oil Fund will probably have a value of more than NOK 800 billion this year, more than NOK 200,000 (about NRs. 2.2 million) for each Norwegian, young or old. And the economists here believe that this would increase by the end of the year.

Despite this, Norwegians have lost faith in their country's economy, expressing the strongest pessimism for 10 years in a new survey. People in Oslo are most skeptical. People's

expectations about the financial situation have been falling since 2002 and the expectations have not been this low in Norway since 1993. The main reason why people have lost faith in the national economy is increasing unemployment rates which is increasing every month. Central Statistic Bureau, a national research agency, said that the unemployment rate is now at 4.6 percent. The total number of unemployed people was 108,000 last June out of the total population of 4.5 million. This figure is much less compared to the European Union where unemployment is 8.1 percent and 6.4 percent in the United States. I know this problem is way less serious than most of the countries in the world, but the authorities here are worried. That might be the reason why Norwegians are rich because the government here takes a timely step before things go out of hand.

- Published in The Kathmandu Post dated 16.10.2003

Første norske kvinne på 8000-meters topp

Den norske klatreren Cecilie Skog har besteget den 8201 meter høye toppen Cho Oyo i Himalaya.

11.10.2003

GEIR ARNE BORE

Dette er første gang en norsk kvinne har stått på toppen av en fjelltopp som er høyere enn den magiske grensen på 8000 meter.

Skog har klatret i flere år, og har tidligere besteget det høyeste fjellet i Europa, Nord-Amerika og vært på klatreekspedisjon i Sør Amerika. Hun arbeider som sykepleier i Oslo, og som breinstruktør.

Fjellet på grensen mellom Nepal og Tibet er blant de ti høyeste i verden. Ved siden av Mount Everest er toppen den eneste som har fått flere besøk av norske klatrere. Siren Greve fra Bergen klatret over 8000 meter på det samme fjellet på midten av 90-tallet, og hun var den første norske kvinne som klatret over 8000 meter. Greve snudde på den lange og slake strekningen over 8000 meter før toppen.

Fjellet er også besteget av polfareren Børge Ousland og musikeren Geir Jensen, kjent under artistnavnet Biosphere.

Skog besteget fjellet sammen med Rolf Bae, som tidligere blant annet har gått verdens lengste skitur uten forsyninger da han sammen med Eirik Sønneland overvintret på Antarktis og krysset kontinentet over Sydpolen.

50 år siden Everest ble erobret

29.mai, 2003

Katmandu (NTB-Reuters-AFP): Sir Edmund Hillary ble hyllet med taler og kongelig audiens, nøyaktig 50 år etter at han og sherpaen Tenzing Norgay nådde toppen av Mount Everest.

Feiringen av den første bestigningen av verdens høyeste fjell ble behørig markert med festivaler, prosesjoner og musikk. Newzealandske Sir Edmund Hillary ble som et ledd i feiringen gjort til æresborger av Nepal i en seremoni i Katmandu. Hillary og Tenzing nådde toppen av det 8.850 høye fjellet klokka 11.30 den 29. mai 1953. Tenzing døde for 17 år siden, og hans sønn Jamling representerte faren ved de mange seremoniene i Katmandu.

83 år gamle Hillary tilbrakte dagen i hovedstaden fordi han ikke lenger greier den tynne lufta i fjellene. Den nepalske regjeringen som står for festlighetene, har invitert alle de 1.300 personene som har besteget fjellet til å delta. Arrangørene regner med at mellom 400 og 500 er kommet.

Regjeringen benytter jubileet til å skape blest om Nepal som turistland, etter at et flere år langt maoistisk opprør har skremt mange mennesker bort. Hillarys kone June betegnet dagen som "litt hektisk" da hun sammen med sin 83 år gamle mann ble invitert til te hos kong Gyanendra og dronning Komal. Tidligere på dagen mottok Sir Edmund en æresmedalje av kronprins Paras.

Samtidig som 50-årsjubileet ble markert i hovedstaden Katmandu, ble det holdt en markering ved Everest Base Camp, der Hillarys sønn Peter sto for regien. Denne markeringen kom i skyggen av en helikopterulykke onsdag, der to personer mistet livet og seks andre ble skadd. Torsdag kveld var det gallamiddag i regi av kronprins Paras, men Hillary selv valgte å innta kveldsmaten sammen med en gruppe sherpaer.

Mount Everest

12.juli. 2003 - Dagbladet

Nordmenn på Everest: Ti nordmenn har stått på toppen av verdens høyeste fjell.

21. april 1985 gikk Bjørn Myrer Lund og Odd Eliassen til topps som de første fra Norge. De var deltakere på finansmannen Arne Næss juniors store ekspedisjon. Ei uke etterpå nådde også Næss sjøl, Stein P. Aasheim, Håvard Nesheim og Ralph Høibakk toppen.

Tre poler:

9. mai 1994 besteg Erling Kagge Everest som deltaker på en internasjonal, kommersiell ekspedisjon. Han ble den første som nådde de tre polene: Nordpolen, Sydpolen og Everest. 17. mai 1996 kom Olav Storli Ulvund og Sven Gangdal (Jon Gangdals bror) til toppen som deltakere på Jon Gangdals andre Everest-ekspedisjon. Dagen etter nådde også Morten Rostrup opp.

Everest-høydepunkter

1975: Junko Tabei fra Japan blir første kvinne på toppen
1978: Italienske Reinhold Messner og Peter Habeler fra Østerrike foretar første bestigning uten oksygentilførsel
1980: Reinhold Messner gjør stor suksess med den første solobestigningen
1988: Jan-Marc Bovin flyr fra toppen med paraglider
1996: Svenske Göran Kropp sykler fra Sverige til Nepal, bestiger Everest solo og sykler hjem igjen til Sverige
2000: Sloveneren Daro Karnicar står på ski fra toppen ned til base camp
2001: Temba Tsheri blir den yngste på toppen noensinne: 15 år gammel
2003: Apa Sherpa er på toppen for 13. gang - flere enn noen andre
2003: Yuichiro Miura setter ny aldersrekord og når toppen 70 år gammel

Les mer på nett:

norsk-klatring.no
everestnews.com
mnte Everest.net
mount Everest.net

Norske Everest-klassikere

«Stein P. Aasheims eventyrlige reiser», Stein P. Aasheim
«Den tunge veien», Jon Gangdal
«Mine fjelleventyr», Ralph Høibakk
«Drømmen om Everest», Arne Næss jr.

Mount Everest

Verdens høyeste fjell: Mount Everest er verdens høyeste fjell og ligger i fjellkjeden Himalaya mellom Tibet og Nepal. Høyden

var tidligere målt til 8848 meter, men regnes nå for å være 8850 meter. Edmund Hillary fra New Zealand og Tenzing Norgay fra Nepal var de første på toppen 29. mai 1953. I år feires 50-årsjubileet for førstebestigningen.

En halv million: De fleste fjellklatrerne forsøker å nå toppen fra Nepal i høysesongen april/mai. De siste åra har stadig flere kommersielle fjellførerselskaper tilbudt Everest-turer. Har du en halv million, kan du kjøpe deg plass i en ekspedisjon, slik som Ousland og Gangdal gjorde.

The Board That Conquered Everest

The mountain was too big for the most gifted climber. So they fired him and changed the game.

BY MICHAEL USEEM
AND JERRY USEEM

• FORTUNE October 27, 2003

Everybody's heard the story of how Mount Everest was won. Fifty years ago, Sir Edmund Hillary and Tenzing Norgay confronted the mountain, braved its dangers, and made it to the top through sheer talent and will. It's an inspiring tale—yet it obscures a deeper one. The hidden story is less classically heroic—it involves an unassuming manager and, believe it or not, a board of directors—but it reveals heaps more about the nature of great achievements.

Hillary and Norgay weren't supposed to be the first atop Everest. England's leading climber, Eric Shipton, seemed destined for that honor. A gentleman-adventurer in the romantic mold of Robert Scott and George Mallory, Shipton had been central to four of England's seven Everest expeditions and knew the mountain better than anyone. No one was surprised when the worthies and scientists of the Himalayan Committee, an affiliate of the Royal Geographical Society, chose him to lead England's 1953 attempt.

Almost immediately, though, committee members had second thoughts. Shipton's lightly equipped, improvisational climbs had shown entrepreneurial flair. But his inattention to detail

and planning was notorious; on one trip, he even forgot his backpack. And now the committee had a new worry: foreign competition. Just the year before, a Swiss team had come within a few hundred feet of Everest's 29,035-foot summit; should the British fail this time out, both the Germans and the French would have a crack

at reaching the summit first.

The committee didn't want another romantic failure—something gentleman-adventurers excelled at. So just six weeks after choosing Shipton, it did the unthinkable: It turned around and fired him. In the ensuing uproar, one climber withdrew. Others protested Shipton's replacement: a career military man whose very name conveyed lack of dash. "Who is this John Hunt?" Hillary asked at the time.

Yet the committee had done something more profound than replace one man with another. It had replaced an old idea with a new one. This new idea was reshaping British industry, where the ideal of the gentleman capitalist—an untutored amateur who relied on character and talent to get the job done—was running up against reality. The modern corporation was simply too

big and complex for one man to run. Everest was big too. It required a new method—what some were calling the art of organization.

Col. John Hunt was the very picture of the modern professional manager. A demon for logistics, he specified that each box of rations contain 29 tins of sardines. His strategy—soon to become standard in mountaineering—called for an army of climbers, Sherpas, porters, and yaks that would methodically move up the mountain, shuttling supplies to ever higher camps. Hunt gave the human element systematic attention as well. Everest demands an "unusual degree of selflessness and patience," he later

wrote. "Failure—moral or physical—by even one or two [people] would add immensely to its difficulties." The desire to reach the top, he added, "must be both individual and collective." That last point was important: The goal of this huge effort was to deliver just two climbers to the summit.

Who would it be? Had Shipton been in charge, it may well have been Eric Shipton. In the event, no fewer than ten climbers—including a 33-year-old New Zealand beekeeper's son, Ed Hillary—were in the running. The final choice, Hunt declared, would hinge on impersonal factors: who was climbing well, and who was in high camp when the weather broke. On May 26, 1953, two men were selected for immortality.

They came within 300 vertical feet of it. Tom Bourdillon and Charles Evans would have been household names had the limits of stamina, oxygen, and daylight not turned them back. Yet in retreat they laid a platform: a stash of oxygen canisters left behind and a trove of useful intelligence brought down

with them. Hunt—who laid the platform's final plank by ferrying supplies to within 2,000 vertical feet of the summit—had a second team ready to go.

Tenzing Norgay and Ed Hillary moved out swiftly on the morning of May 28, reaching Hunt's supply cache, which made a miserable night at least survivable. At 4 A.M. they arose, five miles in the sky. The frozen air had turned Hillary's boots to steel. But there was a stove on hand to thaw them. There was breakfast too: crackers, lemonade, and, most satisfying of all, the final tin of Hunt's sardines. It was enough nourishment to give them one shot at bringing 30 years of frustration to an end.

At 11:30 A.M., Hillary snapped the photo: Norgay, ice ax raised aloft in victory, left foot planted atop the highest point on the planet.

It was an extraordinary feat of mountaineering that rightly made them instant legends. Still, to say that they "conquered" Mount Everest is a bit like saying that Neil Armstrong and Buzz Aldrin conquered the moon. For when they stood atop the stone pyramid of Everest, Hillary and Norgay were also standing atop a pyramid of people.

Is the lesson here that the world needs more John Hunts—diligent organization builders content to dwell in the shadows of others? (He did, at least, get knighted.) Actually, the world has plenty of John Hunts; the problem is that boards of directors don't pick them. Star-struck with charisma and style, they pick Eric Shiptons. That's why the unsung hero of Everest isn't an individual at all, but a board of directors. By redefining the expedition as a corporate effort—and having the backbone to take the criticism that followed—the Himalayan Committee built the ultimate platform for success.

Talent and dash, it proved, will get you a long way up the mountain. But it's crackers and sardines that get you to the top. ■

Wharton School professor MICHAEL USEEM and FORTUNE writer JERRY USEEM are editors, with PAUL ASEL, of *Upward Bound: Nine Original Accounts of How Business Leaders Reached Their Summits* (Crown).

FEEDBACK: juseem@fortunemail.com

The third war in Nepal

From a profound sense of crisis, says the World Bank representative in Nepal, a new wave of reforms is beginning.

We are all aware that there are at least two wars being fought in Nepal: one pits the Maoist rebels against the government, the second is between the main political parties and the king.

MIN BAJRACHARYA

In fact, Nepal is fighting a third war: a war against poor governance, exclusionary and feudal social structures, and ultimately poverty itself. It is being fought mostly by less-than-fearsome-looking technocratic reform leaders and an enlightened breed of politicians who have transcended the day-to-day business of politics. On the flanks are change advocates all across civil society.

Some of the local level political leaders have been the important 'field commanders' of reforms. Unlike in the other two wars, no bullets are being fired and no mass demonstrations have been held. Yet, the consequence of defeat is no less serious than in the other two wars. Together, they could lead to nothing short of a failed state.

Despite the many positive changes that Nepal has seen since the advent of multi-party democracy in 1990 and the first wave of economic liberalisation measures in the early-1990s, stark and worsening inequities persist, not only in terms of incomes, but also of the fundamental ability of the Nepali citizen to participate in social and political decision-making processes. The Maoist insurgency is a particularly acute expression of the disillusionment over these adverse developments. After the Maoists escalated violence in November 2001, the economy went into a tailspin and the government's fiscal position weakened sharply. When this crisis did not seem to prompt the political leadership into serious corrective action, the frustration of many turned into utter alarm that the nation was heading for catastrophe.

It is from this profound sense of crisis that a new wave of reforms was born. The deepening political turmoil contributed to this crisis, but it also produced the space and creative stress for technocrats to begin implementing some important reforms. Nepal's reform leaders already knew that unless decent public services begin to reach the poor masses quickly and their trust in the state is restored, Nepal would not have the foundation for either sustainable peace or meaningful economic development. Now was the time to run with the reforms. Serious reform efforts have thus emerged in a range of areas:

Public expenditure management: Nepal's budget system had been plagued by waste, corruption and political interference. In 2002-03, Nepal introduced a 'medium-term expenditure framework.' Simply put, the Government is trying to impose a realistic spending ceiling on itself, prioritise spending through a transparent

evaluation process and hold line ministries accountable for effective implementation of the agreed work plan. Nepal's expenditure reform efforts are beginning to draw attention internationally as a little-known success story.

Public service delivery: For the last 30 years, Nepal's centrally-managed primary education system has performed poorly. Last year, Nepal started the process of handing over primary schools to community management. Other countries (eg, Guatemala and El Salvador) have done something similar, but what Nepal has done is breathtaking in its scope. The government has told all communities that they have the option of taking over the management of public schools, and in 2003-04, it expects 1,000 communities to sign on (out of about 20,000 public primary schools). In health, 460 sub-health posts (out of about 4,000) have already been handed over to community management.

Fighting corruption: People had come to see corruption as the norm in politics and public administration in Nepal. Even when the legal power of the Commission for Investigation of Abuse of Authority (CIAA) was strengthened in 2002, many expected little change. Since its creation under the 1990 Constitution, it had won but one conviction. During the last fiscal year, however, the CIAA won over 40 convictions, and has changed the basic equation for the corrupt. To be sure, most of the cases involving 'big fish' are still pending, but they are in considerable fear now.

Financial sector reform: The two largest and ailing commercial banks had accumulated estimated losses of about \$450 million, nearly 8 percent of GDP. No doubt, much of these losses arose because the politically well-connected elite have abused these two banks. The reformers became convinced that left alone, the banks would eventually bring down the whole financial system, and wreck the economy and government finances. The reform is already showing some encouraging results in stemming financial haemorrhaging and improving loan recovery. The Deputy Governor of the central bank of Bangladesh came to Nepal recently to learn how Nepal has done what his country has not been able to do.

Greater role of the private sector: Like many developing countries, Nepal's public sector tended to be involved in too many things. This has been changing rapidly. For instance, to expand telephone services in the rural areas, the government has just selected a private operator to cover 538 VDCs in the Eastern Region. Such a venture is not viable on a strictly commercial basis, but instead of relying on the public monopoly, the government has opted to harness private sector efficiency by offering a one-time, capital subsidy to attract a competitive private bidder for this service.

These are only part of a much longer catalogue of reforms underway. To be fair, the impact of many of these reforms have not been felt widely yet at the grassroots levels. Only when many of the poor come to see the change first hand and regain confidence in their own government, will there be a foundation for sustained peace and development.

Impressive and sustained reform efforts in many other countries have emerged often after catastrophic events. Only such events seem capable of breaking down the entrenched social and political norms, and opening up space for a new vision and

leadership. But, what a costly way to do what is clearly right for the nation. Nepal's reformers refused to accept this historical 'rule' and started a bold attempt to avert catastrophe in the first place. While the original impetus for change came more from technocratic leaders, many more in the political leadership now appear to be taking notice. A far deeper appreciation of the centrality of reforms to peace building is beginning to emerge.

Take for example either the change agenda forwarded by HMG at the last round of peace talks with the Maoists, or the 18-point program of the agitating five party coalition. Polemics aside, the bulk of either composition is about social and economic reforms.

Nepal's donors can only hope that Nepalis themselves will find the courage to set aside political differences in the pursuit of peace through their first two wars. Accustomed to inaction and corruption, donors have been somewhat cautious in the past to acknowledge the progress made in reforms. Now, however, many donors appear willing to give Nepali reform leaders the benefit of the doubt and provide stronger support to their efforts at winning Nepal's third war. As Nicholas Stern, the World Bank's chief economist till recently, said: this is indeed a "special moment" for Nepal.

Eldstemann på Everest

Adresseavisen

24.mai, 2003

KATMANDU: En 70 år gammel japaner var en av de 31 klatrerne som tidligere i denne uken nådde toppen på verdens høyeste fjell Mount Everest. Yuchiro Miura er den eldste som noen gang har besteget fjelltoppen.

Det skjedde en uke før 50-årsdagen for den første erobringen av Mount Everest. Den 70 år gamle Miura skjøv samtidig sin 65 år gamle landsmann Tomiyasu Ishikawa ned til en andreplass på listen over de eldste som besteget fjellet. Miura var i en gruppe på ni, der også hans sønn Gota på 33, var med. Gruppen var bare en av flere som besteg den høyeste toppen i verden i løpet av torsdag. Sju medlemmer av en felles indisk-nepalsk militær ekspedisjon var de første som tidlig torsdag morgen nådde fram sammen med sju sherpaer. De brukte den samme ruten som det legendariske laget - sherpa Tenzing Norgay og Sir Edmund Hillary - gjorde for 50 år siden. I alt 25 klatregupper håper å nå til topps på verdens høyeste fjell for å feire Hillary og Tenzings erobring av Mount Everest 29. mai 1953.

Nepaler best i landet på flaskeskuter

30.september, 2003 AFTENPOSTEN

Fjellguiden Shambu Thapa fra Nepal er en mester til å trylle norske seilskuter inn på tomme flasker.

SYLVI LEANDER

«Han er helt rå», påstår veteranene rundt klubbordet.

Flaskeskuteforeningen av 1978 har satt hverandre stevne på Bygdøy, et steinkast fra Sjøfartsmuseet. Snart duver rundt 20 skuter for fulle seil på bordet. Byggmesteren for den største flåten er Shambu Thapa fra Nepal.

Er landkrabbe

Den 32 år gamle, beskjedne mannen kommer fra et land uten havn og hadde aldri satt sine ben på et båtdekk før han kom til Norge. Etter to år som båtbygger har han likevel utklasset de fleste i foreningen med sine stilrene og detaljrike fartøyer på flasker. Tilfellet ville at Shambu ble kjent med formannen i Flaskeskuteforeningen Bernhard Thams, som tok ham med på et av møtene. Shambu ble hektet etter første flaske. I dag er han flink nok til selv å holde kurs, påstår læremesteren.

Det er en morsom hobby, og den er rimelig, skal vi tro deltagerne. Grillpinner av tre blir til master, vinduskitt til blått hav. Et flortynt papirark holder til mange seil.

Ingen flaske for liten

- Jo trangere flaskehals, jo morsommere er oppgaven, forklarer raceren og viser frem sin gjeveste skute, «Restauration». Den gikk med de første norske innvandrere fra Norge til Amerika, forklarer Shambu, som selv forlot sitt hjemland for åtte år siden.

Det var neppe norsk sjøfartshistorie den unge Shambu drømte om, mens han klatret i 5000-6000 meter høye fjell som guide for utenlandske turister. I dag vet han mer om norske seilskuter enn de fleste nordmenn. Foran ham på bordet kneiser kjendiser på kjøll, som «Maud» og «Gjøa». Neste utfordring er «Fram».

- Målet mitt er å lage kopier av alle kjente, nordiske seilskuter som det finnes tegninger til, erklærer Shambu.

Båt i lommelyktlyspære

Avholdsmannen fra Nepal er blitt en dreven kjenner av brennevinsflasker. - Gilde-flasker er særlig godt egnet, forklarer skipsbyggeren, som stadig er i beit for tomme flasker. Men bare fantasien setter grener. I sitt siste arbeid har han tryllet en seilskute inn i en ørliten lommelyktlyspære. Ånden i flasken er god. Sommerlig idyll, blått hav og passe vind preger atmosfæren. Noen holmer, et fyr, en robåt og hvite måker pryder også scenen.

To nepalesere omkommet under arbeid i Saudi Arabia

Kathmandu Post, 16.november 2003
Fritt oversatt og bearbejdet av Kristine Alsvik

To ungdommer fra Myagdi distriktet som jobbet i Saudi Arabia har omkommet i arbeidsulykker. Man Prasad Purja, 24, som jobbet med anleggsarbeide i en by i Saudi Arabia døde i en ulykke sist onsdag. Purja hadde jobbet i Saudi Arabia de siste to årene. Selskapet Purja jobbet for har nektet å gi kompensasjon til den avdødes etterlatte. Familie og venner av den avdøde prøver nå å få i gang en rettssak mot selskapet. Lalit Purja, som hadde dratt til Saudi Arabia for å tjene penger for å betale tilbake gjeld til en lokal landeier, har også omkommet i en arbeidsulykke. Lalit, som ble påkjørt, hadde vært ansatt som veiarbeider i Saudi Arabia det siste året. Lalits kropp er fortsatt i Saudi Arabia pga økonomiske komplikasjoner med å få fløyet liket hjem. To andre nepalesere fra andre distrikt i Nepal døde i den samme ulykken. på tross av store farer er det mange unge fra Myagdi distriktet som drar til Saudi Arabia hvert år for å arbeide. Opp til fem personer har omkommet under arbeid der bare de siste to årene., mens andre opplever å ikke få betalt av sine arbeidsgivere.

Statsminister Thapa legger frem en femten punkts utviklings plan

Kathmandu Post, 4.november 2003
Fritt oversatt og bearbejdet av Kristine Alsvik

Regjeringens framtidige planer vil fokusere spesielt på sikkerhet, utvikling, valg og reform program, annonserer statsminister Surya Bahadur Thapa. Under en pressekonferanse i dag sa Thapa at regjeringen har gått inn i en "ny fase", og indikerte at de ikke lenger ville søke en løsning på maoist problemet via forhandlinger. Mens han leste opp den 15 punkts framtidsplanen, la Thapa spesielt vekt på en "sivil militær kampanje" som et middel til å takle maoist problemet. Han gikk derimot ikke i detaljer om den sivile militærkampanjen. Thapa sa også at regjeringen ville avholde valg både på lokalt plan og til parlamentet. Han sa at de vil begynne med lokal valg, men unngikk å gå i detaljer om når dette ville skje. Som svar på spørsmål påsto Thapa at den siste mobiliseringen av sikkerhetsstyrkene under "unified command"-noe mange kritikere ser på som regjeringens forsøk på å militarisere det politiske miljø- har hatt suksess. Thapa sa også at han vil etablere et menneskerettighetssenter for å se på saker på brudd på disse. Dette kommer i kjølvannet av voksende kritikk, nasjonalt og internasjonalt, etter mange eksempler på brudd på menneskerettighetene. Senteret vil også se på flere saker hvor journalister har "forsvunnet". Thapa gav også en appell til pressen, det sivile samfunn, politiske partier og det internasjonale samfunn om å samarbeide med hans regjering. "Landet står foran en krise og jeg ber alle om å samarbeide for å unngå at nasjonen faller noe dypere", sa Thapa.

Asian Development Bank gir penger til urdanningssektoren i Nepal

Kathmandu Post, 9.november 2003
Fritt oversatt og bearbejdet av Kristine Alsvik

Utdanningssektoren i Nepal vil få hjelp fra Asian Development Bank (ADB). Banken har sagt at den er klar til å gi støtte til Nepal på den sosiale sektoren, men la til at den måtte se dette i sammenheng med den voksende usikkerheten i landet. "Vi støtter sterkt Education for all (EFA) programmet, men graden av støtte vil bli avgjort av sikkerhetssituasjonen", sa Sultan Hafeez Rahman, ADBs landansvarlige i Nepal. Han kom med denne uttalelsen i sammenheng med regjeringens ønske om økt støtte i forbindelse med det ambisiøse EFA-programmet. Programmet skal igangsettes i 2004 og skal være ferdigstilt i 2009. Rahman sa at hvis folk ikke har tilgang på ordentlig utdanning og jobb er det større sjanse for at det vil oppstå konflikter. Han nevnte mangel på muligheter, sosial urettferdighet, store ulikheter i distribusjon av velstand og dårlig styresett som forklaringer på maoist opprøret. Han uttrykte samtidig sjokk og vantro over de mange angrepene på skoler i landet. Han mente angrep på skoler slik som sett i Nepal er uvanlig i de fleste andre land preget av konflikt og krig. Utdanningssektoren har høy prioritet hos ADB i Nepal, siden Nepal har et av de største kjønnsgapene innen utdanning i Sør Asia. ADB har gitt tilsagn om 20 millioner \$ i lån til utdanningssektoren, og et lån på 9,6 millioner \$ til likestilling mellom kjønnene og styrking av kvinnes posisjon i distriktene vest og langt vest i landet. ADB jobber for øyeblikket med å ferdigstille sin landstrategi-plan, og håper på fred og stabilitet for å kunne gi enda mer støtte.

Thimphu møte endte med stort gjennombrudd Bhutan vil frikjenne alle bortsett fra "kriminelle ledere"

POST REPORT, KATHMANDU Post, 22.oktober 2003

The 15th Ministerial Joint Committee (MJC) meeting between Nepal and Bhutan concluded today in the Bhutanese capital Thimphu with an agreement on swift repatriation of all refugees of categories 1, 2 and 4 from the Khudunabari refugee camp in eastern Nepal. In what is considered as a major breakthrough, Nepali officials said Bhutan has agreed to acquit all the refugees in category 4 except for the 'criminal chieftains'. Talking to The Kathmandu Post from Thimphu over telephone, Dr Madan Kumar Bhattarai, joint-secretary at the Foreign Ministry, said that the two sides had constructive dialogue yesterday and today. "The talks had ended with major achievement," said Dr Bhattarai, who is also the ministry spokesperson. Out of over 12,183 refugees in the Khudunabari camp, the Joint Verification Team (JVT) last June had put 293 in category 1 (bonafide Bhutanese who were forcefully evicted); 8,595 in category 2 (Bhutanese who emigrated); 2, 948 in category 3 (non-Bhutanese) and 347 in category 4 (Bhutanese who committed criminal acts). Dr Bhattarai also informed that the Bhutanese government has committed full coverage of expenses that would incur in the repatriation process. He also said that officials of the two governments would discuss in detail issues regarding logistical and operational arrangements at the next MJC meeting, which is expected to take place within three months. "The meeting will decide on the date and process of the repatriation," he said. The Thimphu meeting also decided to seriously look into the appeals made by 94 per cent of the refugees in Khudunabari against the categorisation. He added that the JVT would soon pursue with the verification process at the Sanischare camp in Morang. "Following the experience at the Khadunabari camp, the verification process will now be more expeditious," he said. About 14,000 Bhutanese refugees are living at camps in Sanischare. Ruling out chances for any immediate international mediation, Dr Bhattarai said, "The problem will be resolved through bilateral negotiation."

Funksjonshemmet tenåring fra Nepal blir berømt over natten i Norge

Av Kosmos Biswokarma, OSLO, 22.oktober

In a rare gesture towards poor children in the world, Norwegians on Sunday generated around Kroner 150 m (about NRs. 1.65 b) to help educate them in different countries. The whopping sum was collected from a door-to-door campaign and through donation pledged through the telephone. This rare show of collecting fund for humanitarian cause, known as TV-aksjonen, is held every year in Norway and is given to an organisation working for the poor. And Save the Children Norway (Redd Barna) has been entitled to receive this year's collection. Norwegian Crown Princess Mette-Marit joined hands with thousands of school children to go around each and every house in Norway with a box in their hands asking for donations. The visibly pregnant Crown Princess kicked off the programme from Marienlyst School in Oslo after putting some currency notes in the donation boxes. The programme on Norwegian National Broadcasting (NRK1), which organised a well-orchestrated fund-raising show on television Sunday night, supported the door-to-door campaign. Thousands of Norwegians pledged their share of contributions throughout the programme. Even the government showed the expected generosity by adding Kroner25 million to the collected fund. "A campaign like the one we have had today is fantastic," Prime Minister Kjell Magne Bondevik told the television. "In addition to the money, it should bring us closer to children in the world who are suffering, and who do not get an education," he said. Redd Barna plans to use the money to fund schooling for thousands of children in Cambodia, Nicaragua, Guatemala, Uganda and Ethiopia. Some of the money will be used to fund anti-bullying programmes in Norwegian schools. Though Nepal is not in the priority list to receive the funding this year, a 17-years-old disabled

teenager from Nepal grabbed everyone's attention here when she appeared on the television programme to share her experiences with Redd Barna, which has been associated with Nepali children since 1984. Redd Barna in Nepal has been involved in child-centred community development projects in rural areas.

Programme host Marianne travelled all the way to Bharate Village in Lamjung district in west Nepal and brought Sharda Parajuli here to appear on TV.

Sharda was one of the children who received help from Redd Barna to get enrolled in a school in 1990, according to Hege Robberstad, chief of press and public relations at Redd Barna office in Oslo. Actually, Redd Barna managed to start the project in 1990 through similar funding initiated by Norwegians.

"She is a living example of what education can do," Hege told The Kathmandu Post. "This is why we brought this courageous and well-articulated young girl from Nepal to show others the way." Clad in a typical Nepali saree and dotted with a tika on her forehead and churi on her wrist, Sharda narrated her success story on how her association with Redd Barna transformed her life. She lost her legs to polio and today walks with the help of crutches. But this physical disability did not stop her from going to school, with help from Redd Barna, thus enabling her to attend a college, Nobel Academy, in Kathmandu today.

She still remembers a Norwegian girl named Thea Glenton Raknes who visited her in Nepal in 1998 as her fadder (sponsor). During the television interview, Sharda expressed sadness that she could not meet Thea, as she knew her 16-years-old Norwegian friend lives outside Oslo.

But the programme host Marianne gave a pleasant surprise when she called Thea on stage, leaving both friends to share their happiness. They hugged and cried on each other's shoulders for a long time, leaving the audience completely silent. Marianne then asked Sharda if she had now become a role model for other children in Nepal. She shied a bit and answered back, "To some extent, yes." Today, Sharda has not only become a role model for thousands of destitute children back home, but she also managed to mesmerise tens of thousands of TV viewers in Norway making her a cause célèbre overnight.

TV-aksjonen:

Penge- og tåreflom

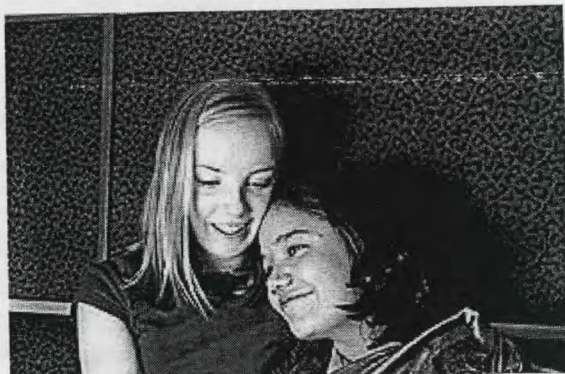
Tv-aksjonen i natt: 150,8 millioner kroner til Redd Barna

For fem år siden besøkte Thea (16) Nepal, og ble venninne med Sharda (17). I går møttes de igjen.

DAGBLADET

Mandag 20. oktober 2003 7:09, oppdatert 7:20

Sharda Parajuli har fått skolegang takket være innsamlingsaksjonen til Redd Barna i 1990. For fem år siden besøkte Redd Barna-fadder Thea Glenton Raknes

TÅREVÅTT GJENSYN: Thea Glenton Raknes og Sharda Parajuli ble venner i Nepal for fem år siden. I går møttes de igjen.

Foto: ROBERT S. EIK og BJØRN LANGSEM

Nepal, og hun ble straks venninne med Sharda. I går møttes de igjen i NRKs studio. Da vi treffer dem rett etter sending sitter de to jentene og klynger seg til hverandre mens tårene renner i strie strømmer.

- Det er helt fantastisk å se Sharda igjen. Hun har forandret seg, sist hadde hun musefletter med røde sløyfer, sier Thea.

- Jeg var så redd for at jeg ikke skulle få se igjen Thea mens jeg var her, så nå er jeg veldig glad, sier Sharda, som også gjorde en solid innsats som bøssebærer.

POPULÆR: Kronprinsesse Mette-Marit var den store stjernen blant barna da hun åpnet årets tv-aksjon i går.

Foto: ROBERT S. EIK og BJØRN LANGSEM

Helt strålende

Om lag 100000 bøssebærere var ute i går og ringte på dører landet over, og da Dagbladet gikk i trykken, var årets beløp oppe i over 150 millioner kroner. Tidenes rekord ble satt i 1997 med 177 millioner kroner, da gikk inntektene til Den Norske Kreftforening. Det endelige resultatet for årets aksjon er ikke klart på noen dager ennå, for det er fortsatt mulig å gi, både via Redd Barnas givertelefon og bank.

- Alt har gått helt strålende, vi hadde fullt opp med bøssebærere veldig tidlig, og det er en god indikasjon på at Redd Barna står sterkt blant folk. Tv-aksjonen er noe helt unikt vi har i Norge, det er den eneste innsamlingsaksjonen som har som mål å besøke alle landets husstander, forteller aksjonsleder Kristian Enger i Redd Barna.

Redd Barnas generalsekretær Gro Brækken er også fornøyd, og samtidig veldig spent på det endelige resultatet.

- Jeg går rundt og har helt vondt i magen! Men det har vært helt utrolig å følge både forberedelsene og gjennomføringen av aksjonen, norske barn har vist at de slett ikke er bortskjemte og egoistiske, men at de reagerer på urettferdighet, sier Brækken.

Prinsesse Märtha Louise og modellen Vendela Kirsebom fronter UNICEF Norge, som hjelper nyfødte barn og deres mødre i fattige Nepal.

WENCHE FUGLEHAUG

Verdenskjente mødre støtter UNICEF internasjonalt i kampen for å utrydde stivkrampe verden over. I Norge har UNICEF valgt å satse på Nepal. Prinsesse Märtha Louise og modellen Vendela Kirsebom er våre frontfigurer.

- Prinsessen har vist et voldsomt engasjement, og vi er selvfølgelig svært glade og takknemlige for at hun bidrar, sier Kjersti Gjestvang, generalsekretær i UNICEF Norge.

Prinsessens bidrag har vært å gi et eksklusivt intervju med magasinet HENNE. Gjennom ti sider møter vi en oppstyket Märtha som poserer med sin lille prinsesse, Maud Angelica. Fotograf Morten Krogvold har tatt bildene. Vendela Kirsebom på sin side er UNICEF-ambassadør.

Farlig fødsel

- I Nepal føder ni av ti kvinner hjemme uten tilsyn og under svært dårlige hygieniske forhold. Barne- og mødredødeligheten i dette landet er blant verdens høyeste. Det er mange utfordringer i Nepal, og vi vet at hjelpen kommer frem og at det nytter, sier Kjersti Gjestvang.

Prinsessen sier i HENNE-intervjuet at alle forestillingene om det å være mor sprakk da Maud Angelica kom til verden. - Jeg hadde forestilt meg at man eier barna sine. At det er en sterk følelse av mitt barn. Nå føler jeg at Maud Angelica har losji hos oss inntil hun finner ut at hun har lyst til å flytte et annet sted, sier prinsessen.

Privilegert

I intervjuet sier også prinsessen at hun selvfølgelig er svært privilegert og at datteren går en såkalt trygg fremtid i møte. - Men selv om fremtiden til Maud Angelica kan se positiv ut, er det fallgruber, og det er ingen selvfølge at hun får et lykkelig liv, sier Märtha.

På verdensbasis dør 200 000 spedbarn og 30 000 mødre hvert år på grunn av stivkrampebakterien. UNICEFs verdensomspennende kampanje «Great Expectations» har fått med seg kjente kvinner som dronning Rania av Jordan, Melanie Griffith, Elle MacPherson, Mia Farrow og Gillian Anderson, som alle er blitt fotografert sammen med sine barn av verdens fremste fotografer.

Flere fattige mens Nepal-politikere slåss

I NEPAL: NAVIN SINGH KHADKA

KATMANDU (b-a): Protestene mot kongemakten

Bistandsaktuelt 07/2003

i Nepal bare øker. I hele september har regjeringen forbudt demonstrasjoner, masse møter og andre politiske aktiviteter i hovedstaden.

Forbudet kom etter flere dager med store demonstrasjoner i regi av de største politiske partiene i Nepal. De politiske partiene er sterkt imot at kong Gyanendra tok makten i oktober i fjor og innsatte en ny regjering utpekt av ham selv. Kongen avsatte statsministeren og beskyldte han for å ikke avholde valg. Også parlamentet ble oppløst. Siden den gang har de politiske partiene krevd at parlamentet blir gjeninnsatt eller at en koalisjonsregjering bestående av alle partier blir utpekt.

Politisk kaos. Den politiske rivaliseringen i Nepal har ikke forandret seg det siste året. Tvert imot har situasjonen forverret seg. Kongen, de politiske partiene i det oppløste parlamentet og maoist-geriljaen har blitt enda større fiender. Den siste tiden har maoistene gått tilbake til våpnene og krever en ny folkevalgt forsamling, de politiske partiene fortsetter å argumentere mot den kongelige innblanding i fjor og kongen har ikke vist noen tegn til å gi tilbake makten til de folkevalgte lederne. Ingen av partene viser noen form for fleksibilitet.

Giverne krever. Et resultat av det politiske kaoset er en voldsom nedgang i utviklingsarbeidet i dette fattige landet. Giversamfunnet, som står for mer enn 75 prosent av Nepals utviklingsbudsjett, har i lengre tid presset på for en allianse som består av alle partiene, inkludert maoistene. De mener det er det eneste alternativet for å få i gang utviklingsprosjekter som har stått i stampe i over et år. - Det burde ikke være et problem å få maoistene om bord. Og hvis det hjelper til å bringe fred, hvorfor ikke, sier charge d'affaires Rudiger Wenk ved EU-delegasjonen i Katmandu.

- **Terrorister.** Men regjeringen har ikke ønsket ideen om å involvere maoistene velkommen. For andre gang erklærte de nylig at maoistene er terrorister. Regjeringen har heller ikke avholdt valg som skulle vært holdt for lenge siden. Etter giverpress snakker regjeringen nå om en flerparti-komité som skal styre i lokalsamfunnene.

Opprørerne er heller ikke ivrig etter å få i gang utviklingsarbeid. De har klart uttalt at deres første mål er politisk.

- Utviklingsarbeid er vår andreprioritet, sa en av maoistenes toppledere Krishna Bahadur Mahara rett før våpenhvilen kollapset.

- Når vi har oppnådd vårt politiske mål, kan vi begynne å tenke på utvikling, sa han.

Kamper. Etter en sju måneder lang våpenhvile tok maoistene igjen til våpnene i slutten av august. I ukene etter har det vært daglige sammenstøt mellom sikkerhetsstyrker og opprørere. Mer enn 250 personer, inkludert opprørere, sikkerhetspersonell og sivile, er drept de siste to ukene. Over hele landet har bomber eksplodert.

I august holdt regjeringen og opprørerne sin tredje forhandlingsrunde. Resultatet var ingen overraskelse. Forhandlingene strandet da opprørerne sto på kravet om at en folkevalgt forsamling skal bestemme skjebnen til monarkiet.

Fredsmeikling. Flere utenlandske diplomater er sterkt inne og forsøker å mekle i konflikten. Partiledere forteller at den amerikanske, britiske og indiske ambassadøren er aktive for å skape en forståelse mellom kongen og partiene.

– Vi arbeider tett sammen for å få freden tilbake i dette landet, sa den amerikanske ambassadøren Michael Malinowsky til BBC nylig.

Mens noen er fornøyd med meiklingen, ser andre på det som utenlandsk intervensjon.

– Hvorfor skal vi høre på utenlandske diplomater? Vi kjenner våre problemer, og vi kan løse dem selv, mener Narayan Man Bijukchhe, leder av Arbeider- og småbondepartiet i Nepal.

Monarki eller ikke? Men de to store partiene i Nepal ser ut til å være mer fleksibel.

– Vi har indikasjoner på at kongen er villig til å utpeke en koalisjonsregjering hvis vi ikke stiller spørsmål ved monarkiet eller hæren, sier Narahari Acharya, en av partitoppene i Nepali Congress. Det gjenstår å se om partiene går med på slike betingelser.

Skolen skal omforme Nepal

I NEPAL: ANNE HEGE SIMONSEN

Bistandsaktuelt 10/2002

KATMANDU (b-a): «Utdanning for alle» høres upolitisk og ufarlig ut. Men utdanning kan brukes som politisk våpen, sier ambassadesekretær Marit Vedeld.

Nepal har gjennomgått en skolerevolusjon. I 1951 gikk bare 900 nepalske barn på skole. I 1971 hadde tallet steget til 410.000 og i 2000 var hele 3.6 millioner – eller 80 prosent av totalen – innskrevet ved skoler. Nå skal de resterende 20 prosentene nås. Men Nepals skolereform balanserer i et eksplosivt politisk minefelt.

Norsk støtte. Den offentlige grunnskolen skal styrkes gjennom andre fase i en reform som på byråkratspråket heter BPEP II (Basic and Primary Education Program). De som ikke får skolegang skal nås. Kvaliteten på undervisningen skal bedres. Antallet barn som faller fra skal ned. Lavkastebarn og jenter skal prioriteres. Grunnskoletilbudet skal økes fra fem til åtte år. Skoleforvaltningen skal desentraliseres.

Norge støtter reformen med 195 millioner kroner over fem år. Marit Vedeld, ambassadesekretær ved den norske ambassaden i Katmandu, er ansvarlig for håndteringen av den norske støtten.

– Jeg tror vi står overfor en stor og viktig omveltning, men det er vanskelig å si hvor lang tid det vil ta, sier Vedeld.

Politisk minefelt. Skolens politiske rolle i Nepal er blitt stadig tydeligere denne høsten. Maoistpartiet (Peoples Party), som meldte seg ut av det etablerte politiske systemet og gikk under jorden for seks år siden, har utført en rekke sabotasjeaksjoner mot skoler og skolemyndigheter.

– Maoistene går løs på privatskolene for å vise regjeringens dårlige styringsevne, forklarer hun.

– Maoistenes krav om gratis skolegang er forståelige og har trolig bred støtte, selv om metodene ikke har det. Maoistene vil ha en fri offentlig skole for alle. Grunnskolen er offisielt gratis, men den koster i praksis likevel. Barn som ikke kan fremvise fødselsattest får eksempelvis ikke gratis skolebøker i første klasse. Det rammer de fattige, forteller Vedeld.

Fortsatt er uenigheten stor om utdanningens fokus, fagplaner og undervisning. Og maoistene er i øyeblikket lite forhandlingsvillige. 5. oktober avsatte kongen statsministeren og parlamentsvalget som skulle funnet sted i november er utsatt på ubestemt tid. Dette rammer ikke skolereformen direkte, men det gjør heller ikke situasjonen mer oversiktlig.

Ambisiøs reform. Vedeld beskriver grunnskolereformen som både ambisiøs og kompleks. Ikke minst fordi den ledes av en relativt svak forvaltning som nå forventes å gjøre et langt skritt i modernisering, og det på kort tid.

– Ett spørsmål er hvor dypt reformviljen egentlig går. Alle politiske avskygninger i Nepal er enige om at skole for alle er nødvendig, men av og til tar det utrolig lang tid før det fattes beslutninger som for oss utenforstående synes åpenbare. Kanskje finnes det motsetninger vi ikke ser. Kanskje er det ikke full enighet om at lavkastebarn bør få utdanning, sier hun.

Urealistisk tusenårsmål. Utdanningsreformen i Nepal inngår i den nasjonale planen for fattigdomsbekjempelse (PRSP), som blant annet er knyttet til de internasjonale tusenårsmålene om full grunnskoleutdanning for alle innen 2015. Nepal har i sin nasjonale plan sagt at det er urealistisk å få til full skoledekning før i 2020. Vedeld mener at selv det kan være vel ambisiøst.

– I det internasjonale bistandsmiljøet har vi hatt mange slike mål på vegne av fattige land. Ofte legger

vi givere lista altfor høyt, slik at de fattige landene er garantert å snuble. Vi lar dem feile igjen og igjen, fordi vi skjeler til vår egen agenda. På den andre siden trenger vi store mål for å trekke oss opp, for å ha noe å hige mot. Men å smøre skjøre utdanningssystemer tynt utover brødskiva er kanskje ikke så effektivt når det kommer til stykket. Kanskje må man gå litt gradvis, sier Vedeld.

Nepalsk eks-soldat drept i Irak

11.august – Bergens Tidende

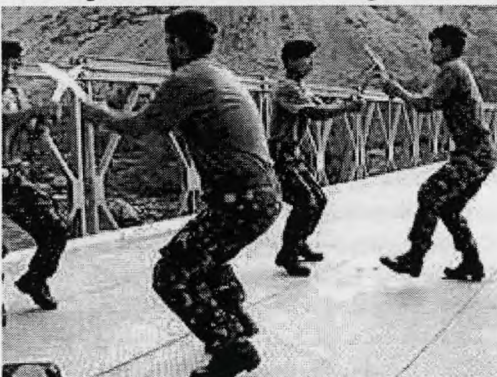
BASRA: En mann fra Nepal som jobbet for et privat sikkerhetsfirma i Irak ble søndag skutt ned og drept i byen Basra i Sør-Irak. Det opplyser en talsmann for den britiske okkupasjonsmyndigheten i Sør-Irak. Den nepalske mannen befant seg i en bil som hadde levert post for FN da han ble angrepet. Han jobbet for firmaet Global Security, men har tidligere tjenestegjort i et av de nepalske ghurka-kompaniene i den britiske hæren.

Ekstotisk knivdans opna Mjølfjell- bru

Gurkha-soldatar som har bygt ny bru over elva i Rjoandalen ved Mjølfjell feira bruopninga med knivdans frå Nepal.

BERGENS TIDENDE

Arne Inge Hofseth Publisert: 20. aug. 2002, 06:00

KNIVDANS: Gurkha-soldatane svinga Khukri-kniven i tradisjonell sigersdans ved opninga av Rjoåni bru i Rjoandalen ved Mjølfjell i går.

Den nye brua over Rjoåni er ikkje stort meir enn 30 meter lang, og ho fører ikkje nokon stad hen. Likevel vart bruopninga i går ei internasjonal storhending.

Varaordførar Kjellaug Ekse Brekkhus brukte ein ekte Khukri-kniv til å hogga av det raude bandet, og imponerte den britiske brigaderen med handlaget sitt. Deretter fekk ho sjå knivane brukt i tradisjonell sigersdans ute på den flunkande nye brua.

- Eg trudde ein av dei skulle mista øyret, vedgår ho med skrekkblanda fryd til Bergens Tidende. Brått vart varaordføraren nærmast midtpunkt i tradisjonell folkedans - utan knivar. Også i Nepal gjeld det å gjera seg til for kvinnene. Og deretter var det kurri-fest med både tradisjonelle rettar og ekstra milde - for oss som elles ville ropt på brannbil etter første munnfull.

Vel 50 mann frå den britiske hær har gjennomført øvinga «Northern Quest». Av desse er ei handfull britar, resten frå 70. Gurkha Feltskvadron av Dronninga sine gurkha-ingeniørar. Innslaget av gurkha-einingar i det britiske forsvaret har tradisjonar attende til imperietida.

I løpet av sommaren har soldatane bygt bru over elva i skytefeltet, nærare to kilometer veg i retning mot Brandset på Vossestrand, og eit sanitærtbygg til ei av dei tømra kassernene på Bømoen. Alle tiltak for å gjera det allierte øvingssenteret på Voss enda betre. Senteret blir ei eiga avdeling i det norske

forsvaret når Fjordane (og andre) regiment blir lagt ned i slutten av månaden, og Heimevernet overtek ansvaret for å forsvare territoriet.

Oberstløytnant Oddmund Nygård takka dei allierte for innsatsen i sommar.

Dei flittige maurene har mellom anna bore over 1000 bører med sand over ei hengebru som fyllmasse bak fundamentet på andre sida av elva, der det ikkje er planar om vegbygging. Vinterstid er det likevel beltetraffikk her, for å plukka blindgjengarar og grunna rasfare på vegsida. Brua er den første i Noreg av typen Mabey & Johnson, som har avløyst den revolusjonerande Bailey-brua frå 2. verdskrigen. «Bailey med steroidar», sa sjefen for øvinga, kaptein Dhan Chand, med referanse til styrken. Brua toler 30 tonn og kan forsterkast til det doble

Sink redder barn i utviklingsland

Bearbeidet av Synnøve Nes, med utgangspunkt i artikkel i Bergens Tidende 29.oktober, 2003

31. oktober disputerte TOR A. STRAND for den medisinske doktorgrad. Han har gjort feltstudie i Nepal, og vi i Norge-Nepal-foreningen håper han kommer til oss for å holde foredrag - i løpet av våren.

Diaré og lungebetennelse er de vanligste årsakene til sykdom, underernæring og død blant småbarn i u-land. På verdensplan fødes det årlig omkring 135 millioner. Tolv millioner av disse vil dø før de fyller 5 år. Omtrent 2,5 millioner dør av diaré, noen flere av lungebetennelse. Underernæring er en viktig årsak til alvorlig diaré og lungebetennelse. Nyere studier peker på at mangel på spesifikke sporstoffer kan være av stor betydning for risikoen for og alvorligheten av disse sykdommene. I de senere årene har mye av forskningen omkring underernæring og viktige infeksjonssykdommer blant barn i u-land vært fokusert blant annet på sink, og kliniske forsøk har vist at tilførsel av sink under den akutte fasen av diaré kan redusere alvorligheten, og da særlig varigheten av sykdommen.

I dette arbeidet inngår kliniske forsøk på over 4000 nepalske og indiske barn, samt forsøk på mus. Studiene er allerede presentert i viktige internasjonale fora, studien fra Nepal ble blant annet presentert på et WHO-møte i New Delhi i mai 2001, der resultatene fra denne og andre studier danner grunnlaget for det som innen kort tid sannsynligvis vil munne ut i en anbefaling om å gi sink til barn med akutt diaré. Dette er et billig terapeutisk tiltak som i vesentlig grad kan bidra til å redusere barnedødeligheten i fattige land. Studiene som viser at korreksjon av sinkmangel kan føre til en redusert forekomst av lungebetennelse kan være med på å føre til strategier som vil bedre barns sinkinntak.

Nepal fights uphill battle against caste cruelty KATHMANDU, November 12 (OneWorld)

Last week Nepal announced a series of development schemes for Dalits - people at the bottom of the social pile who are considered untouchable - but it still has a long way to go before eradicating caste bias, which takes bizarre forms in the country.

Signaling his resolve to get Nepal out of the Dark Ages, Prime Minister Surya Bahadur Thapa said his government would provide affirmative action for untouchables in health, education, administrative services and other sectors beginning April 2004.

But despite Constitutional and legal sops, Nepal's lower castes still face massive discrimination, living under constant threat of physical and other forms of torture by upper castes.

The National Dalit Commission (NDC), an apex government body constituted to protect and promote the rights of untouchables, received 200 complaints in 2002 regarding maltreatment by upper castes.

Commission officials say many more cases at the local level go unrecorded since poor and illiterate lower castes try and avoid confrontation with upper caste folk who traditionally control land and other resources.

"Since the commission has no legal mandate to prosecute the culprits, we forward the complaints to the district administrative office of the concerned districts to initiate action," says NDC chairman Padma Bishwokarma.

Caste discrimination can take inhuman forms here. According to Bishwokarma, "The complaints consisted of incidents like preventing untouchables from entering temples or barring them from community water taps."

Untouchables who marry upper-caste people or sell milk to them, can expect physical and psychological assaults. They are even evicted from their homes by upper castes for flouting traditional laws.

Basically untouchables are occupational castes. They include blacksmiths, cobblers, butchers, tailors, musicians, dancers and washermen.

Despite many legal guarantees, their movements are restricted in rural areas since they cannot enter shops, draw water from wells or graze their cattle in lands belonging to upper castes.

"Untouchables are denied equal rights in society and face many forms of discrimination in politics, civil service, army, police and so on," says Bishwokarma.

Although it is punishable under law, Nepalese society is yet to give up untouchability in private life. In almost all upper-caste households, the entry of untouchables is completely forbidden.

Upper-caste people have to undergo purification if they touch an untouchable. In what is referred to as Chhoichhito, upper-caste Brahmins even take a bath if they accidentally touch them.

In western Nepal, where such discrimination is rampant, in most teashops, untouchables are served in separate glasses and they wash their glasses themselves.

Says former Member of Parliament (MP) Golchhe Sarki, a cobbler by caste, "There is no sense of social justice in our society. Our fate remains unchanged and the majority of upper-caste people prevent our entry into temples and many public places."

Significantly, politicians too subscribe to the casteist ideology. Take for instance a recent incident in Saptari district, 400 miles southeast of Kathmandu, where the upper-caste Tharu community members led by former MP Dana Lal Chaudhari stopped 26 untouchable households from using the public road for ten days.

Trouble erupted after three untouchables, Bhagbat Ram Chamar, his mother Dukhindevi and wife Sitadevi Ram, took their cattle into Chaudhari's grazing land. One of them was severely beaten up by Chaudhari as a consequence.

Chaudhari was prosecuted under the public offence and later released on bail. Along with him, three other upper-caste persons were arrested and later released.

"We have already arrested three other upper-caste persons involved in the incident and prosecuted them," says the chief district officer of Saptari district, Ananda Raj Pokharel. Just a day after Chaudhari's release, an ironsmith was severely beaten when he entered the house of an upper caste person in Dhading district, 50 miles west of the capital Kathmandu. Thirty-five years ago, Nepal officially abolished the centuries-old concept of untouchability, announcing legal protection against discrimination.

"The civil code prohibits practicing untouchability, but it is mandatory only in public utilities like government offices, cinema halls and public parks," says former attorney general Badri Bahadur Karki.

Upper-caste communities in Nawalparasi and Chitwan, 150 miles southwest of the capital, refused to sell milk to a cooperative on the ground that it bought milk from untouchables. This was settled a year ago, after intervention by the local administration and human rights activists.

Last year a group of cobblers was prevented from entering a village dominated by higher castes in Siraha district, 350 miles southeast of Kathmandu, because the cobblers refused to collect dead cattle promptly as demanded by the higher castes.

According to a study conducted by a rights body, the Informal Sector Service Center, untouchables are discriminated in social as well as public life.

"The centuries-old discrimination in Hindu society is still widely practiced," says sociologist Krishna Bahadur Bhattachan.

Recently, when an upper-caste married an untouchable youth, they were thrown out of their native village in Gorkha district of western Nepal.

Nepal's Hindu-dominated society still follows the classification of people made on the basis of the ancient text Manu Smriti written by the lawgiver Manu.

Manu classified people into four groups: priests, warriors, traders and untouchables. All menial jobs were to be done by the untouchables, and consequently they came to be regarded as impure.

According to a study made by the commission, no untouchable in Nepal has ever been promoted to a higher position in the civil service. In the past five decades, no untouchable has ever become a minister.

The vice-chairman of the National Assembly, Ram Prit Paswan, is the only lower-caste person to hold the highest post in Parliament.

"The literacy rate among lower castes is lower than ten percent and female literacy is lower than five percent compared to the national literacy rate of 55 percent," points out Bishwokarma.

According to the 2001 census, there are more than four million untouchables out of a total population of 24 million.

But there are some signs of an awakening in this backward Himalayan kingdom.

In Dailekh district, around 350 miles west of the Kathmandu, a committee formed to celebrate Constitution Day on November 8, decided to open the Shiva (God of destruction) temple to untouchables recently.

"Opening out the temple to lower castes will pave the way to end discrimination in the temple on the basis of caste," asserts chief district officer of Dailekh district, Rishikesh Niraula.

But although there are reasonable legal safeguards against discrimination in public places, the law cannot be applied if discrimination is private in nature, points out Karki.

On that account, Nepal is still stuck in the Dark Ages

Økt støtte til frie medier

Utviklingsminister Hilde Frafjord Johnson (KrF) foreslår økt støtte til frie medier i konfliktfylte områder.

I forbindelse med at utviklingsministeren i går åpnet den internasjonale konferansen «Does support to media further democracy, peace and human rights?» i Oslo, legges det opp til en økning av mediestøtten til Norges sju hovedsamarbeidsland: Nepal, Bangladesh, Tanzania, Malawi, Uganda, Zambia og Mosambik.